

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRVI ODJEL

PREDMET VUKOVIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 47880/14)

PRESUDA

STRASBOURG

15. studenoga 2018. godine

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Vuković protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Armen Harutyunyan, *Predsjednik*,

Ksenija Turković,

Pauliine Koskelo, *sutkinje*,

i Abel Campos, *tajnik Odjela*,

Nakon vijećanja zatvorenog za javnost 23. listopada 2018. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 47880/14) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Miroslav Vuković („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 24. lipnja 2014. godine.

2. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa Lj. Planinić, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva prigovorio je, na temelju članka 1. Protokola br. 1, da je pretrpio štetu uslijed dugotrajnog zadržavanja njegovog automobila u neodgovarajućim uvjetima skladištenja nakon što ga je zaplijenila policija, te da su domaći sudovi odbili dodijeliti mu naknadu za pretrpljenu štetu.

4. Dana 17. listopada 2016. godine Vlada je obaviještena o zahtjevu.

5. Vlada je prigovorila ispitivanju zahtjeva od strane odbora. Nakon razmatranja Vladinog prigovora Sud ga odbija.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

6. Podnositelj zahtjeva rođen je 1953. godine i živi u Zagrebu.

A. Pozadina predmeta

7. Dana 21. srpnja 2000. godine policija je privremeno zaplijenila vozilo podnositelja zahtjeva, koje je imalo kanadske registracijske oznake, pod sumnjom da je vozilo ukrao nepoznati počinitelj.

8. Dana 24. srpnja i 1. rujna 2000. godine policijski stručnjaci pregledali su automobil i utvrdili da je identifikacijski broj vozila (VIN) ispravan.

9. U međuvremenu, 21. srpnja 2000. godine policija je od kanadskog ureda Interpola zatražila da provjeri traži li kanadska policija automobil podnositelja zahtjeva i druga dva vozila, na čije su ime navedena vozila bila registrirana, jesu li vozila bila registrirana za izvoz, te je li dokumentacija automobila ispravna.

10. Dana 29. prosinca 2000. godine policija je zatražila Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu da odluči o statusu vozila.

11. Dana 23. ožujka 2001. godine Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu naložilo je policiji da zatraži odgovarajuće informacije od kanadskog ureda Interpola.

12. Dana 18. ožujka 2002. godine policija je zatražila kanadski ured Interpola da ubrza rješavanje njihovog zahtjeva za informacijama.

13. Prema dostupnim podacima, kanadski ured Interpola nije odgovorio na zahtjev policije.

14. Odlukom od 2. svibnja 2002. godine Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu naložilo je da se automobil vrati podnositelju zahtjeva, te je sukladno tome, 7. svibnja 2002. godine, policija to učinila.

B. Parnični postupak

15. Dana 22. srpnja 2003. godine podnositelj zahtjeva podnio je tužbu za naknadu štete protiv države pred Općinskim sudom u Zagrebu. Tvrdio je da mu je automobil bio vraćen u lošem stanju jer nije bio pravilno skladišten te da mu je, u svakom slučaju, umanjena vrijednost tijekom dvije godine koliko ga je držala policija, što je bilo nerazumno dugo razdoblje. Zatražio je naknadu štete u iznosu od 55.275,95 kuna (približno 7.126 eura u relevantno vrijeme).

16. Mišljenje vještaka koje je sud pribavio tijekom postupka bilo je da je trošak popravka automobila podnositelja zahtjeva iznosio 35.275,95 kuna te da mu je vrijednost umanjena za 22.000 kuna.

17. Presudom od 16. prosinca 2008. godine Općinski sud odbio je tužbu podnositelja zahtjeva. Njegovu odluku potvrdio je 30. lipnja 2009. godine Županijski sud u Zagrebu.

18. Sudovi su smatrali da je privremeno oduzimanje automobila podnositelja zahtjeva bilo zakonito jer je utemeljeno na člancima 177., 184. i 218. Zakona o kaznenom postupku, te da stoga država ne može biti odgovorna za štetu.

19. Podnositelj zahtjeva je tada istodobno podnio izvanrednu reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske i ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske.

20. U svojoj reviziji podnositelj zahtjeva zatražio je od Vrhovnog suda da se izjasni o pravnom pitanju kojeg je smatrao važnim za jedinstvenu primjenu prava, odnosno o tome imaju li vlasnici predmeta privremeno oduzetih za potrebe kaznenog postupka pravo na naknadu za nemogućnost korištenja tih

predmeta, u situaciji u kojoj, u konačnici, nije pokrenut niti jedan kazneni ili prekršajni postupak.

21. U svojoj ustavnoj tužbi podnositelj zahtjeva tvrdio je da je presudama prvostupanjskog i drugostupanjskog suda došlo do povrede njegovog prava na vlasništvo zajamčenog člankom 48. Ustava Republike Hrvatske.

22. Odlukom od 21. veljače 2012. godine Vrhovni sud proglasio je podnositeljevu reviziju nedopuštenom utvrdivši da pravno pitanje koje je postavio nije važno za jedinstvenu primjenu prava.

23. Dana 23. siječnja 2014. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je podnositeljevu ustavnu tužbu te svoju odluku dostavio njegovom punomoćniku 7. veljače 2014. godine. Sud je ispitao predmet prvenstveno na temelju članka 29. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske, kojim je zajamčeno pravo na pravičan postupak, te je utvrdio da osporene presude nisu bile proizvoljne. Što se tiče tvrdnje podnositelja zahtjeva da je povrijeđeno njegovo pravo vlasništva zajamčeno člankom 48. Ustava, Ustavni sud je presudio kako slijedi:

„Ustavni sud ... štiti pravo vlasništva na ustavnopravnoj razini na način da priječi tijelima državne vlasti ograničavanje ili oduzimanje tog prava [vlasništva], osim ako je ograničavanje ili oduzimanje zasnovano na zakonu ...

... U slučaju zadiranja u vlasništvo od strane drugih pravnih subjekata (fizičkih ili pravnih osoba) radi se ... o imovinskim sporovima privatnog prava. Ustavni sud ispituje i takvu odluku sudbene i druge vlasti kad ocijeni da je osporena odluka, prosuđujući je kroz zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda zajamčenih Ustavom, utemeljena na neprihvatljivom pravnom stajalištu ili je tako pogrešna i bez razboritog pravnog obrazloženja da ju je moguće ocijeniti samovoljnom.

Ustavni sud u slučaju podnositelja ustavne tužbe nije utvrdio postojanje takvih okolnosti.

Stoga, osporenim presudama podnositelju nije povrijeđeno pravo vlasništva zajamčeno člankom 48. stavkom 1. Ustava.”

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

24. Mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine br. 110/1997, uz daljnje izmjene i dopune), koje su bile na snazi u mjerodavnom razdoblju, glase kako slijedi:

Članak 137.

„...“

(3) Stvari koje služe za utvrđivanje činjenica oduzet će se privremeno i nakon završetka postupka vratiti vlasniku. Ako je takva stvar prijeko potrebna vlasniku, ona mu se može vratiti i prije završetka postupka uz obvezu da je na zahtjev donese.”

Članak 177.

„(1) Ako postoje osnove sumnje da je počinjeno kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti, redarstvene vlasti dužne su poduzeti potrebne mjere da se pronađe počinitelj kaznenog djela ... [i] da se otkriju i osiguraju ... predmeti koji mogu poslužiti pri utvrđivanju činjenica ...”

Članak 184.

„(1) Redarstvene vlasti mogu, ako postoji opasnost odgode i prije pokretanja istrage, privremeno oduzeti predmete u skladu s člankom 218. ovog Zakona ...”

Članak 218.

„(1) Predmeti koji se prema kaznenom zakonu imaju oduzeti ili koji mogu poslužiti pri utvrđivanju činjenica u kaznenom postupku privremeno će se oduzeti i na temelju sudske odluke će se osigurati njihovo čuvanje.

...

(5) Redarstvene vlasti mogu oduzeti predmete navedene u stavku 1., 2. i 3. ovog članka ... kad postupaju prema odredbama članka 177. i članka 184. stavka 1. ovoga Zakona ili kad izvršavaju nalog suda.”

25. Mjerodavne odredbe Zakona o sustavu državne uprave (Narodne novine br. 75/1993, uz daljnje izmjene i dopune), koje su bile na snazi u mjerodavnom razdoblju, glase kako slijedi:

Članak 13.

„Štetu koja građaninu, pravnoj osobi ili drugoj stranci nastane nezakonitim ili nepravilnim radom tijela državne uprave, tijela jedinica lokalne samouprave i uprave ... naknađuje Republika Hrvatska.”

26. Člankom 428.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, uz daljnje izmjene i dopune) predviđena je mogućnost ponavljanja parničnog postupka na temelju presude Suda kojom se utvrđuje povreda Konvencije. U ponovljenom postupku, domaći sudovi dužni su poštivati pravna stajališta izražena u presudi Suda.

PRAVO**I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 1. PROTOKOLA br. 1 UZ KONVENCIJU**

27. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je pretrpio štetu uslijed dugotrajnog zadržavanja njegovog automobila u neodgovarajućim uvjetima skladištenja nakon što ga je oduzela policija, te da su domaći sudovi odbili dodijeliti mu naknadu za pretrpljenu štetu. Pozvao se na članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju koji glasi kako slijedi:

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.”

28. Vlada je osporila tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

1. Tvrdnje stranaka

29. Vlada je osporila postojanje dovoljno utemeljenog zahtjeva u pogledu štete uzrokovane oduzimanjem i zadržavanjem automobila podnositelja zahtjeva na temelju članka 1. Protokola br. 1. Po njihovom mišljenju, domaći sudovi nisu bili u mogućnosti utvrditi navodnu štetu nanесenu vozilu podnositelja zahtjeva jer je prethodno prodao vozilo i nije bilo nikakvih podataka o njegovom stanju, bilo u vrijeme oduzimanja ili u vrijeme kad je vraćeno.

30. Podnositelj zahtjeva je tvrdio da je šteta nanесena vozilu dovoljno utvrđena vještačenjem koje su domaći sudovi prihvatili tijekom postupka.

2. Ocjena Suda

31. Sud primjećuje da se središnji element podnositeljevih pritužbi odnosi na štetne posljedice oduzimanja njegovog vozila od strane državnih vlasti. Nadalje primjećuje da je u trenutku oduzimanja podnositelj zahtjeva bio registriran kao vlasnik vozila, te da su vlasti držale vozilo gotovo dvije godine prije nego što je vraćeno u njegov posjed (vidi stavke 7. i 14. gore). Prema nalazu i mišljenju vještaka, koje domaći sudovi nisu doveli u pitanje, podnositelj zahtjeva pretrpio je štetu uslijed oduzimanja njegovog vozila (vidi stavak 16. gore).

32. S obzirom na ta razmatranja, Sud utvrđuje da je, u odnosu na pitanja na koja je podnositelj zahtjeva prigovorio, podnositelj imao dovoljno utvrđene vlasničke interese na temelju članka 1. Protokola br. 1. Prigovore Vlade stoga treba odbiti.

33. Sud nadalje primjećuje da prigovor podnositelja zahtjeva nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije. Također primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrđnje stranaka

34. Podnositelj zahtjeva je naglasio da su svi elementi obično dovoljni za utvrđivanje odgovornosti države da mu nadoknadi štetu nanесenu vozilu utvrđeni. Međutim, njegov je zahtjev bio odbijen samo na temelju toga što oduzimanje nije bilo nezakonito. Istovremeno, domaći sudovi propustili su uzeti u obzir ostale okolnosti povezane s oduzimanjem i nerazumno dugotrajnim zadržavanjem njegovog vozila.

35. Vlada je tvrdila da su oduzimanje i zadržavanje vozila podnositelja zahtjeva bili zakoniti i da su imali legitiman cilj, odnosno istragu i kazneni progon. Nadalje, bilo je potrebno oduzeti vozilo podnositelja zahtjeva jer je postojala sumnja da je vozilo pribavljeno kaznenim djelom. Vlada je istaknula da podnositelj zahtjeva u parničnom postupku nije dokazao da je policija postupila nezakonito ili neprimjereno u vezi s čuvanjem njegovog vozila. Stoga nije postojala osnova za dodjelu naknade štete. Prema mišljenju Vlade, oduzimanje i zadržavanje vozila bilo je razmjerno jer je bilo vrlo važno istražiti predmetno kazneno djelo. Vlada je također smatrala da su domaće vlasti odmah poduzele sve potrebne mjere za istraživanje kaznenog djela i da zadržavanje vozila nije bilo nerazumno.

2. Ocjena Suda

36. Nema sumnje da oduzimanje i zadržavanje vozila podnositelja zahtjeva – koje je rezultiralo smanjenjem njegove vrijednosti, što su domaće vlasti odbile nadoknaditi – predstavlja miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje njegova vlasništva. Sud smatra da je predmetno miješanje zapravo predstavljalo nadzor nad upotrebom vlasništva koji je obuhvaćen drugim stavkom članka 1. Protokola br. 1 (vidi, na primjer, *Borzonov protiv Rusije*, br. 18274/04, stavak 57., 22. siječnja 2009., uz daljnje reference).

37. Sud prihvaća da je miješanje bilo zakonito jer je bilo utemeljeno na članku 218. stavcima 1. i 5. Zakona o kaznenom postupku (vidi stavak 24. gore). Sud prihvaća i da je takvo miješanje imalo legitiman cilj u općem interesu, odnosno osigurati i zaštititi predmete koji se mogu koristiti kao dokaz u kaznenom postupku.

38. Ostaje ispitati je li takvo miješanje bilo razmjerno (vidi, primjerice, *Borzonov*, gore citirano, stavak 59. i *Novikov protiv Rusije*, br. 35989/02, stavci 44.-45., 18. lipnja 2009.).

39. S tim u vezi, Sud naglašava da, iako oduzimanje vozila podnositelja zahtjeva samo po sebi nije za kritizirati, imajući u vidu slobodu procjene dopuštenu na temelju drugog stavka članka 1. Protokola br. 1, ono predstavlja rizik nametanja pretjeranog tereta u smislu njegove mogućnosti raspolaganja svojom imovinom i mora stoga osigurati određena postupovna jamstva kako bi se osiguralo da rad sustava i njegov utjecaj na vlasnička prava podnositelja

zahtjeva nisu ni proizvoljni ni nepredvidivi. Nadalje, iako svako oduzimanje ili zapljena ima za posljedicu nastanak štete, stvarno pretrpljena šteta ne bi smjela biti veća od one koja je nužna, kako bi bilo u skladu s člankom 1. Protokola br. 1 (vidi *Džinić protiv Hrvatske*, br. 38359/13, stavak 68., 17. svibnja 2016.). Kad tijela vlasti oduzmu imovinu kao fizički dokaz, trebala bi u domaćem zakonodavstvu postojati mogućnost pokretanja postupka protiv države i traženja naknade za svaku štetu koja je posljedica propusta vlasti da čuvaju tu imovinu na sigurnom i u razumno dobrom stanju (vidi *Novikov*, gore citirano, stavak 46., uz daljnje reference).

40. U ovom predmetu, vozilo podnositelja zahtjeva oduzeto je u okviru kaznene istrage protiv nepoznatog počinitelja, a namjera oduzimanja bila je utvrditi je li vozilo ukradeno. Takvo oduzimanje proizašlo je iz primjene članka 218. stavka 5. Zakona o kaznenom postupku, kojim je predviđeno obvezno oduzimanje predmeta koji bi se mogli upotrijebiti kao dokaz u kaznenom postupku. Ta je odredba bila primjenjiva bez obzira na to jesu li takvi predmeti u vlasništvu počinitelja ili treće osobe i bez obzira na ponašanje ili povezanost treće osobe s kaznenim djelom.

41. Vlasti su zadržale vozilo podnositelja zahtjeva gotovo dvije godine bez konačnog utvrđivanja pitanja je li bilo ukradeno. Istina je da je to prvenstveno zbog toga što kanadske vlasti nisu reagirale na zahtjev koji im je poslan putem Interpola. Međutim, Sud ne vidi razloga za razmatranje pozadine mogućih razloga za ta kašnjenja jer, čak i uzimajući u obzir probleme u komunikaciji s kanadskim vlastima, primarnu odgovornost za kašnjenja u konačnici snosi država (vidi, *mutatis mutandis*, *Dervishi protiv Hrvatske*, br. 67341/10, stavak 141., 25. rujna 2012.).

42. Nakon tužbe podnositelja zahtjeva kojom se traži naknada štete koja je nanesena njegovom vozilu zbog dugotrajnog zadržavanja u neprikladnim uvjetima, domaći sudovi u parničnom postupku ograničili su svoju ocjenu na pitanje zakonitosti oduzimanja i zadržavanja, bez uzimanja u obzir gore navedenih razmatranja. Također nisu razmotrili razmjernost osporavane mjere i njezinih učinaka na prava vlasništva podnositelja zahtjeva, kako to zahtijeva članak 1. Protokola br. 1 (vidi stavak 41. ove presude).

43. U takvim okolnostima odluke građanskih sudova o odbijanju naknade štete za sporno oduzimanje nisu pokazale na odgovarajući način da je zadovoljen zahtjev "pravične ravnoteže" koji je svojstven drugom stavku članka 1. Protokola br. 1 (usporediti *Novikov*, gore citirano, stavak 51.).

44. Naprijed navedena razmatranja dovoljna su kako bi Sud zaključio da je u okolnostima predmeta podnositelja zahtjeva došlo do povrede članka 1. Protokola br.1.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

45. Podnositelj zahtjeva prigovorio je povredi svog prava na pošteno suđenje. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije.

46. Uzimajući u obzir činjenice predmeta, podneske stranaka i svoj gore naveden zaključak na temelju članka 1. Protokola br. 1, Sud smatra da je ispitao glavna pravna pitanja postavljena u ovom zahtjevu i da nema potrebe za donošenjem posebne odluke o ostalim prigovorima (vidi, između ostalih izvora, *Centar za pravne resurse u ime Valentina Câmpeanua protiv Rumunjske* [VV], br. 47848/08, stavak 156., ESLJP 2014.; vidi također *Kamil Uzun protiv Turske*, br. 37410/97, stavak 64., 10. svibnja 2007.).

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

47. Članak 41. Konvencije glasi:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.”

A. Naknada štete

48. Podnositelj zahtjeva potražuje iznos od 10.000,00 eura (EUR) na ime naknade neimovinske štete. Također je zatražio od Suda da naloži ponovno pokretanje domaćeg postupka ili da mu, umjesto toga, dodijeli 55.275 kuna (HRK) uvećano za zakonsku zateznu kamatu u iznosu od 140.712,17 kuna, na ime imovinske štete.

49. Vlada je podnositeljev zahtjev smatrala neosnovanim i nepotkrijepljenim.

50. Sud ponavlja da presuda kojom utvrdi povredu nameće tuženoj državi pravnu obvezu da obustavi povredu i da ispravi njezine posljedice. Ako nacionalno pravo ne dopušta – ili dopušta samo djelomično – ispravljanje posljedica povrede, članak 41. omogućuje Sudu da oštećenoj stranci dodijeli naknadu koju smatra primjerenom (vidi *Iatridis protiv Grčke* (pravedna naknada) [VV], br. 31107/96, stavci 32.-33., ESLJP 2000-XI). S tim u vezi, Sud napominje da podnositelj zahtjeva može podnijeti zahtjev za ponavljanje parničnog postupka na temelju članka 428.a Zakona o parničnom postupku (vidi stavak 26. ove presude) nadležnom građanskom sudu.

51. S obzirom na u biti postupovnu prirodu utvrđene povrede (vidi stavke 43. do 33. ove presude), Sud smatra da se ne može nagađati o opsegu štetu nanesene podnositeljevom vozilu, budući da to pitanje nije bio predmetom domaćeg postupka. Sud smatra da bi u ovome predmetu najprimjereniji oblik zadovoljštine bio, kao što je predložio sam podnositelj zahtjeva, da se u odgovarajućem roku ponovi postupak koji je bio predmet prigovora ukoliko podnositelj zahtjeva to zatraži (usporedi *Vrbica protiv Hrvatske*, br. 32540/05, stavak 84., 1. travnja 2010.). Prema tome, Sud smatra da nije potrebno dosuditi mu ikakav iznos na ime imovinske štete.

52. S druge strane, sud smatra da je podnositelj zahtjeva zasigurno pretrpio neimovinsku štetu koja nije u dovoljnoj mjeri nadoknađena samim

utvrđivanjem povrede. Odlučujući na pravičnoj osnovi, dosuđuje podnositelju zahtjeva iznos od 5.000 eura (EUR) na ime neimovinske štete, uvećan za sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

53. Podnositelj zahtjeva također je potraživao 22.436,10 kuna na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i 16.625 kuna na ime troškova i izdataka nastalih pred ovim Sudom (sveukupno približno 5.290 eura). Također je potraživao 6.000 kuna (približno 810 eura) za troškove i izdatke koje je bio obvezan platiti državi uslijed odbijanja njegove tužbe.

54. Vlada je osporila to potraživanje.

55. Uzimajući u obzir dokumente koje posjeduje i svoju sudsku praksu, Sud smatra razumnim dodijeliti potraživani iznos (6.100 eura) za troškove i izdatke u domaćim postupcima, kao i za ovaj postupak pred Sudom, uvećan za sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

C. Zatezna kamata

56. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 1. Protokola broj 1. uz Konvenciju;
3. *Presuđuje* da nije potrebno donijeti zasebnu odluku u vezi prigovora na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije;
4. *Presuđuje*
  - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u valutu tužene države po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja:
    - (i) 5.000 EUR (pet tisuća eura), na ime naknade neimovinske štete, uz sve poreze koji bi mogli biti obračunati;
    - (ii) 6.100 eura (EUR) (šest tisuća i sto eura) na ime troškova i izdataka uvećano za sve poreze koji bi se mogli zaračunati podnositelju zahtjeva;

(b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

5. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 15. studenoga 2018. godine, u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Abel Campos
Tajnik

Armen Harutyunyan
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

ALKEMIST
European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72488496524

Prijevod, lekturu i pravnu redakciju napravila prevoditeljska agencija „Alkemist Studio“ d.o.o. Zagreb. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava nije odgovoran za točnost prijevoda i sadržaja.